

Sicer pa zahtevajo zadruga od zveze tudi kaj drugega kot revizijo — a kaj drugega jim celjska »Zveza« ne more in ne sme dati.

Veliko zmešnjavo povzroča pa v slovenskem združništvu tudi znani g. Lapajne, ki je šolski ravnatelj v Krškem in ima kot tak najbrž dosti posla; on bi rad imel svojo zadrugo zvezo in si jo hoče napraviti s svojo »Centralno slov. posojiln. v Krškem.«

Opozarjamo samo slovenske posojilnice in druge zadruga na smešnost Lapajnetovega počenjanja; nelep način, kako da zablja imenovani slovenske posojilnice in zadruga v Krško, označili bomo v drugi številki — ker do tedaj morda tudi zvemo, kako more g. Lapajne obljubljati, da bi tiste zadruga, ki bi se dale v Krško zvabiti, revidiral gosp. Jošt; kolikor nam je znano, je namreč gosp. Jošt še vedno revizor celjske »Zveze.«

Seveda se slovenske posojilnice in druge zadruga ne smejo ozirati na take zmešnjave, ki bi jim le škodile, — torej jim pač nič drugega ne preostaja, kakor da se pridružijo naravnemu središču slovenskega združništva, to je »Gospodarski zvezi« v Ljubljani.

Politični shod na Dobrni pri Celju.

Nov, časten dan mora zapisati Dobrna v svojo zgodovino. Ta dan je 18. oktober. Politični shod, ki se je vršil ta dan na Dobrni, je bil namreč v kljub malo ugodnemu vremenu tako sijajno obiskan, da Dobrna še ni videla toliko zbranih moč in mladeničev, kateri so vsi prišli z namenom, da slišijo svoje gg. poslance in druge govornike, da se navdušijo za svoj nadaljni boj bodisi na gospodarskem, bodisi na političnem polju.

Shod je otvoril g. župnik Kukovič, pozdravil s toplimi besedami navzoče ter dal besedo drž. poslancu g. vitezu Berksu. G. poslanec pravi, da bo njegovo poročilo na Dobrni nadaljevanje poročila na shodu v Velenju, povdarjajoč žalostni položaj v obeh polovicah naše države, ki je nastal vsled obstrukcije na Dunaju in v Budimpešti. Za Slovence je še posebno žalostno to, da so razcepljeni v pet dežel. Zato bodi vedno naš ideal: združenje razcepljenih delov slovenske zemlje. A časi za uresničenje te misli so slabi. Vendar obupati ne smemo, ampak skrbeti moramo za sredstva, ki pripravljajo našo boljšo bodočnost. O prvem takem sredstvu: o železnicah je govoril obširneje v Velenju, zato hoče tukaj govoriti o drugem in tretjem, to so: šole in okrepitve gospodarskega po-

vedovali o »šepetajoči smreki« stvari, da so vsakomu vstajali lasje. Vse te pravljice in dogodbe pustimo na stran. Omenim le neko čudno lastnost te smreke, ki ji je dala najbrže tudi to ime ter vzbudila v ljudstvu pravljice; gotovega se pa vendar ni dalo nič dognati, odkod prihaja ta čudovitost drevesa.

Ako ni pihal noben veter in je narava bila tiha in mirna, gibale so se iglice in tresle veje. Pri tem se je pa slišal čuden šum in šepet, kakor brenčanje bučelic. Ni se pa vedelo, prihaja to od debla ali vejic. Jaz sam sem večkrat opazoval to drevo, ter sem bil celo tako predrzen, da sem zlezal na drevo, da bi preiskal in našel vzrok temu šepetu. Vendar vse zastoj! Reči pa moram le, da so konji postali vsokokrat nemirni, se vspejli in prhali, ko so prišli v bližino tega drevesa, — potem pa v divjem begu oddirjali.

Da se izognem daljšemu popisovanju, povem naj še, da ni preminul dan, da bi ne šel s kako večjo družbo kam ali pa sam z Evaldom. Tako se je namreč imenoval moj prijatelj. Če sem se pa zapoznil, šel sem rajši po daljšem potu domov, kakor pa po bližnjici mimo »šepetajoče smreke«.

Tako smo bili nekdanj na lovu in se vračali zvečer domov prav dobre volje. V živahnem pogovoru z Evaldom nisem opazil, da so najini tovariši naprej in da sva sama.

ložaja Slovencev. Glavna zadeva je še vedno celjska gimnazija. Za poslopje je postavljena že sicer primerna svota v proračun, a prostora še ni, kjer bi se zidalo. Gimnazijo pa moramo imeti prej, drugače nam nasprotniki vedno očitajo, kako da hočemo vseučilišče, ko še niti ene popolnoma slovenske gimnazije nimamo. Povdarja na to veliko važnost in potrebo slov. vseučilišča v Ljubljani, obljubujoč, da predno bo dala vlada Italijanom vseučilišče, bodo slovenski poslanci zahtevali vseučilišče v Ljubljani. Da se pa okrepi gospodar. položaj našega naroda, treba je delavnega drž. zbora. To je pa sedaj nemogoče vsled obstrukcije. Zato je on proti obstrukciji, ker to pomenja vničenje parlamenta. Nemcem bi se brez držav. zbora godilo dobro, slabše pa Slovanom. Posebno zastran vinske klavzule se je bati, da ostane vse pri starem. Omenja še notranje razmere drž. zbora. Slovenci so za obnovev desnice, četudi proti vladni volji, in zato se trudijo, da so v najboljših odnosih s Čehi in Poljaki.

Zborovalci so z vidnim zanimanjem poslušali poročilo in ob koncu glasno izražali svojo zadovoljnost.

Potovalni učitelj g. Goričan razlaga v poljudni besedi različne rane kmetkega stanu ter navaja sredstva za zboljšanje gospodarskih razmer. 1. Priporoča kmetovalcem, da naj ne prevzemajo predrago posestev, ker je to navadno pogin kmetovalca. 2. Sviri pred pijančevanjem. Pijanica se je tudi treba ogibati in nikdar se ne dotakniti njegove pijače, ker ne zapravlja samo svojega, ampak tudi premoženje žene in otrok. 3. Ne se tožariti brez velike sile. Četudi eden pravdo dobi, škodo trpita oba. 4. Pri postavljanju novih poslopij biti previden. 5. Boljše je manj zemlje dobro obdelovati, kakor imeti cele planjave, a puste. 6. Kmetovalec naj otroke sedaj drugače vzgaja, kakor se je to godilo poprej. Naj nikdo ne reče: moj oče je tako delal, pa se mu je dobro godilo. Ko bi v teh razmerah živeli naši stariši in pradedje, bi se jim tudi slabo godilo, ali pa še slabše. 7. Knjigovodstvo naj si vpelje vsak gospodar. 8. Umno delati, delo razumeti, ne samo delati, pa brez razuma. Preračunati, katera panoga kmetijstva sedaj največ nese. Za naše kraje priporoča sadjerejo in živinorejo. H koncu želi kmetkemu stanu boljšo bodočnost in takrat se bo še le obrnilo na boljše, kadar se bomo mi sami spreobrnili. — Poljudne in jasne besede so naredile velik utis na zborovalce in burno so odobraval govorniku.

Dežel. posl. g. dr. Iv. Dečko se predstavi volilcem kot njih zastopnik v deželnem zboru. S temnimi barvami riše položaj Slo-

vencev v dežel. zboru. Nemec hoče vladati povsod; tudi v Gradcu nas tlačijo, ker imajo večino. Volilno postavlo so si naredili za-se in umevno je, da ne bodo dali moči iz rok. Ostro obsoja krivični volilni red. Veleposestvo ima preveč poslancev, na nas pa pride po en poslanec na 60 000 ljudi. Tudi z novim volilnim redom ne bomo dosegli Bog ve kaj, a še temu se protivijo Nemci. Po pravici bi nam slo že sedaj 20 poslancev. Tretjino prebivalcev smo Slovenci, tretjino davkov plačujemo, krvnega davka t. j. vojakov pa damo več kot Nemci, ker so naši fantje bolj sposobni kot nemški. 14 milijonov potrebuje dežela za deželne potrebe, a večina gre za Nemce. Govornik povdarja važnost sol in sicer kmetijskih, obrtnih itd. Krivda naša je, da tuje preveč cenimo; tuje podpiramo, domačinov pa ne. Noben tujec ni naš prijatelj. Če zna kdo par tujih besedi, pa že mislimo, da je Bog. Vendar ne obupati, v vseh rečeh gremo naprej! — Glasno ploskanje je izražalo zadovoljnost poslušalcev gg. dežel. poslancu.

G. kaplan Schreiner govori v uvodu o veliki koristi političnih shodov, obsoja narodno mlačnost in bojazljivost. Zavedajmo se svojih pravic, da bomo na svoji zemlji gospodarji ne pa hlapi. Za tem omenja razmere dobrnskih Slovencev. Omenja štiriletno prosjačenje za dvojezični napis na pošti in poštnem pečatu. Graja ime »Neuhaus« za pošto, ker je protipostavno. Tudi je več krajev po svetu z imenom Neuhaus in poštna pošiljatve se večkrat vlačijo po vseh teh krajih poprej, predno dospejo na Dobrno. Zatem obsoja ravnanje dežel. odbora štajerskega v dobrnskih toplicah. Vseposod se kaže nemški značaj, kar je v škodo deželi in sloven. davkoplačevalcem. Še več škoduje topliški ravnatelj, ki kot deželni uradnik s plavicami kaže svojo narodnost. Ozorčenje je vzbudilo, ko se je gosp. govornik dotaknil nemčurskih imenov dobrnskih »fajerberjev«. Klici: »Proč z njim! Križajte jih!« glasili so se med zborovalci. Ostro je obsojal h koncu dobrnsko nemčurstvo ter vsodbujal zborovalce k narodni zavednosti. — Žel je občno pohvalo.

G. dr. Vekosl. Kukovec slika splošni položaj sloven. ljudstva, ki je nastal vsled tega, da se širijo s tako silo nemške šole med Slovenci; da se pošilja toliko nemškega denarja med nas; da se snujejo povsod nemška društva; da se zaničuje naš jezik itd.

Kmet Franc Pušnik predlaga, naj se izreče zaupnica gg. drž. in dež. poslancu, kar je bilo enoglasno in z navdušenjem sprejeto. Ker se nikdo več ne oglasi za besedo, zahvali g. župnik Kukovič gg. drž. in dež. poslancu in vse govornike za trud, zborovalce pa za mnogoštevilni obisk, želeč, da bi besede, katere smo slišali, prinesle obilnega sadu nam samim v prid in milemu narodu slovenskemu.

To je stvarno poročilo o veličastnem shodu. Dodatek še pride.

Deželni zbor štajerski.

Sprememba volilnega reda.

Najvažnejša stvar v tem zasedanju deželnega zbora je brez dvoma vprašanje, s katerim se peča politični odsek, vprašanje radi pomnožitve poslancev iz kmetke skupine. Vse tri stranke iz kmetke skupine v deželnem zboru: Slovenci, konservativci in bauernbündlarji so imeli skupne razgovore, da bi v tej važni stvari postopali jednotno. V glavnih točkah se je tudi doseglo soglasje. Dozdaj so kmetje volili 23 poslancev v deželni zbor. Po predlogu vseh treh skupin bi se to število pomnožilo na 28. Od teh 28 bi prišla dva nova kmetka poslanca na Sp. Štajer in sicer tako-le: Okraji: Celje, Vransko, Laško in Gornjigrad bi volili dva poslance. Konjice in Šmarje enega poslanca. Do zdaj je vseh teh šest okrajev volilo dva poslance. Okraji Ptuj, Rogatec in Ormož bi volili dva poslance; okraja Gornja Radgona in Ljutomer enega. Po ostalih treh volilnih okrajih: Maribor, Brežice in Slovenjgradec ostane raz-

Prišla sva pod čudno drevo.

Pripovedoval sem mu, kako spretno sem danes lovil, kar mi nakrat Evald pretrga besedo in me vpraša s tako resnobo, da sem se ga ustrašil: »Kaj mislite, ali je še življenje po smrti? Ali še ve mrlič sam za se in o tem, kar je bil?«

Gledam ga osupnjen. Spočetka sem mislil, da se šali, ko sem pa videl njegov resnobni obraz, mu odvrnem:

»Kako pridete nakrat na to čudno vprašanje?«

»Oao me muči danes že celi dan.«

»Kaj?« vskliknil sem začuden. »Vi se salite! — Danes? — Na lovu? — V veseli družbi najveselejši med vsemi?«

»Ravno to je«, dé zamolklo. »Ta vesela družba bo obmolnila, vesela in tekoča kri se nakrat ustavi — in konec je vsega! — hahaha! — Danes sem bil posebno razporežen, da postreljam kolikor največ zajcev. Kaki živahni skoki — pritisek s prstom — in vse živahnosti je bilo konec! — Ali mislite morebiti, da si ti zajčki še sedaj kaj pripovedujejo in potem, ko bodo v naših želodcih, še kedaj živeli?«

»Kaka neumnost!« sem vskliknil.

(Dalje prihodnjič.)

merje kakor do zdaj. — Bauernbündlarji zahtevajo sicer po svojem predlogu, naj se mariborski okraj razdeli tako, da volita št. Lenart in Slovenska Bistrica skupaj enega poslanca, mariborska okolica pa enega. To so nasvetovali očitno radi tega, da bi si oni prisvojili mariborsko okolico. Verjetno pa je, da bodo odstopili zdaj od te svoje prvotne zahteve.

Vse stranke političnega odseka se vjemajo v tem, da se poslanci graškega mesta pomnožijo od štiri na šest. A velika razlika je v tem, da hočejo vse tri kmetijske stranke, naj voli vsak graški okraj za sebe enega poslanca, medtem, ko tirjajo nemški narodnjaki, da voli prvi okraj po dva poslanca kakor do zdaj.

Vse kmetijske stranke zahtevajo, da se mora število poslancev iz velikega posestva zmanjšati od 12 na 6 mož. Če se ta predlog zavrže in pridrži število 12 poslancev iz te skupine, naj pa volijo med veleposestniki vsi, katerih posestvo je vpisano ali ni vpisano v deželni deski in plačujejo cesarskega davka 400 K na leto. Katoliški poslanec Hagenhofer je pri tej priložnosti izrekel željo, naj se odpravijo virilni glasovi. Grof Stürgkh mu je rekel: »Tako daleč smo torej prišli, da moram jaz brezbožni liberalci braniti pravico katoliških škofov proti katoliški stranki.« Obadva prevzvišena gospoda kneza in škofa na Štajerskem imata zraven ravnatelja visoke graške šole sedež v deželnem zboru; to so torej trije virilni glasovi. A liberalci so hinavci. Oni bi število virilstva radi pomnožili še za dva glasa. Radi bi dali pravico deželnega poslanca ravnatelju tehnike v Gradcu in ravnatelju rudniške šole v Ljubnem in nemara še graškemu županu. Zoper tako pomnožitev virilstva je govoril Hagenhofer. Če se virilisti pomnožijo, je to le na škodo slovenskemu in pa katoliškemu nemškemu narodu.

Vse skupine deželnega zbora soglašajo v tem, da se vpelja nova splošna volilna skupina, v kateri bi volili tudi taisti, ki do zdaj niso imeli volilne pravice za deželni zbor. Tu pa je zopet velik razloček, kako se naj vpelja ta nova skupina. Kmetijske stranke zahtevajo, da se v tej novi splošni kuriji naj voli 8 poslancev v ravno tistih štirih skupinah kakor do zdaj za državni zbor. Po tem takem bi vtegnili dobili Slovenci dva slovenska poslanca v tej novi skupini. Liberalni Nemci pa predlagajo, naj za kmetijske okraje se volijo trije, po mestnih okrajih pa štirje novi poslanci. Na takšni način bi se zopet znatno pomnožilo število poslancev za trge in mesta. Temu se trdno upirajo kmetijski poslanci. — Da se odpravi dozdajšnja določba, vsled katere mnogi trgi volijo v državni zbor v mestni skupini, v deželni zbor pa v kmetijski skupini, zahtevajo nemški konservativci in slovenski poslanci, da se vsem tistim trgov, ki volijo za državni zbor v mestni skupini, ista pravica da tudi pri volitvah za deželni zbor. Nekateri trgi so se v tem smislu tudi že sami zglasili. Tako je predložil poslanec Žičkar tako prošnjo kozjanskega in poslanec dr. Dečko šmarijskega trga. Poročevalec o spremembi volilne postave posl. dr. Kokoschinec se je pa temu opravičenemu predlogu uprl z izgovorom, da če se kaj takega sprejme, bi to bilo na škodo mestnemu prebivalstvu. — Če se že volijo poslanci za kmete posebej, poslanci za mesta in nekatere trge zopet posebej, bi bilo pravično, da se med trgi sploh ne dela nobeden razloček. Vsi trgi sploh naj volijo v deželni in državni zbor v mestni skupini. Ni pametnega vzroka, zakaj smeta sevniški in laški trg voliti v mestni skupini za deželni in državni zbor, zakaj pa tega ne sme Podšreda in Rajhenburg. Celo volilno postavbo so si pač napravili nemški liberalci tako, da bi si zagotovili gospodstvo v deželni zbornici za vselej. — Vse stranke deželnega zbora so edine v tem, da se volitev volilnih mož odpravi in vsak volilec naravnost voli poslanca. Nemški konservativci zahtevajo, da

se v vsaki občini, ki šteje vsaj 250 duš, vrši takšna volitev. Baron Rokitsky pa tirja temu nasproti, da v onih občinah, ki štejejo vsaj 400 duš, se volitev vrši doma.

Zahteva slovenskih poslancev je tudi ta-le. Dozdaj so kmetijski poslanci volili v deželni odbor skupaj enega deželnega odbornika. Le vsled tega, ker so si bili nemški kmetijski poslanci med seboj navskriž, je bil l. 1897 in zopet leta 1903 izvoljen slovenski poslanec prof. Robič v deželni odbor. Da bi se za prihodnje štajerskim Slovincem zagotovila pravica vsaj do enega deželnega odbornika, tirjajo slovenski poslanci, da se naj postavno določi to-le: Kmetijski poslanci srednjega in Gornjega Štajerja volijo enega deželnega odbornika, kmetijski poslanci za Spodnji Štajer tudi enega odbornika. Kakor se čuje, bi nemške stranke temu pritrdile, a le tako, da izmed spodnještajerskih kmetijskih poslancev voli cela zbornica enega deželnega odbornika. Samo po sebi je umevno, da temu Slovenci nikdar ne pritrdijo.

Železnična zveza

med postajami na progi Zidanmost in Brežice s Celjem in Ljubljano je jako nesrečna. Če imaš v Ljubljani ali v Celju kakšen večji opravak, potrebuješ k temu dva dni. V Celje moreš priti od postaj one proge še le ob polu dveh popoldne, pa moreš že oditi ob pol štirih. Enako je zastran Ljubljane. V tem oziru so se razne pritožbe predlagale že leta in leta; a vse zastoji! V seji 16. oktobra t. l. so poslanci Žičkar in tovariši vložili poseben predlog, naj vmes poseže deželni odbor ter zahteva od južne železnice, da se vpeljata dva nova vlaka na progi: Brežice—Zidanmost. Eden naj vozi zjutraj tako zgodaj proti Zidanmostu, da se lahko pride z že obstoječima vlakoma v Celje ob pol 8, v Ljubljano proti 9. Pozno zvečer naj zopet vlak odide iz Zidanmosta proti Brežicam, da ne bo treba potikati se celo noč na Zidanmostu onim popotnikom, ki pridejo zvečer z vlaki iz Ljubljane in Celja.

Politični ogled.

Zadnja imenovanja uradnikov. »Slovensko društvo« je izdalo naslednjo izjavo: Politično društvo za Slov. Štajer »Slovensko društvo« je le slab tolmač velike nevolje in ogorčenosti, ki sta zavladali vsled zadnjih sodnijskih in notarskih imenovanj pri vsem slovenskem narodu, ako proti tem imenovanjem najodločneje ugovarja in jih imenuje kot sovražni udarec in nečuveno razžaljenje slovenskega ljudstva. S tem činom se je znova dokazalo, da hoče vlada še vedno obdržati prokletstva vreden zistem, po katerem naj bi se Slovenski Štajer z imenovanjem nemških uradnikov ponemčil, v istini pa se s tem zistemom samo s silo zapirajo vrata narodnostnemu miru. Da so vlado pri zadnjih imenovanjih vodili le nacionalni, Slovincem sovražni motivi, dokazuje dejstvo, da je bila cela vrsta po službi starejših, boljše sposobnih slovenskih prošnikov prezirana, katerim se le vsled tega, ker so rodom Slovenci, godi velika krivica. Povrh so še imenovani uradniki vsled nepovoljnega jezikovnega znanja nesposobni za uradovanje med slovenskim ljudstvom. Vsled tega se pozivljajo naši poslanci, da takoj, ko se zopet snide državni zbor, stavijo interpelacijo zaradi teh ne v korist justice, ampak samo v korist germanizacije izvršenih imenovanj, da za veliko, nam storjeno krivico zahtevajo popolno zadostčenje in odškodnino in da v slučaju, ako bi se vlada obotavljala, stopijo proti njej v najostrejšo opozicijo.

Avstrijska država — razpada. Ogi hočejo imeti lastno državo s svojim kraljem, nočejo pa imeti nobene skupnosti več z Avstrijo. Zadnja obstrukcija v ogrskem državnem zboru, ki je zahtevala samostojnost ogrske armade, je priprava za lastno državo, en korak naprej v boju za samostojnost Ogrske. Kako Nemci silijo v Prusijo, je znano. Njih

državni poslanci kličejo: Živijo Hohencolerji. Nemški cesarji so namreč iz rodovine Hohencolerjev, kakor nasi iz rodovine Habsburžanov. Italijanski polentariji pa bi itak že bili rajši danes v Italiji kakor jutri. Da bi se vsi avstrijski Italijani zaradi veleizdajskih besed in dejanj dali na zatožno klop, bilo bi polovico naših Italijanov v ječah. Samo mi Slovani še nič ne vemo, kaj naj storimo, ako nam Ogi, Nemci in Italijani raztrgajo državo!

Belgijski kralj Leopold je obiskal našega cesarja na Dunaju. Cesar ga je sprejel zelo hladno. Kralj Leopold je oče cesaričine Šefanije, in on ji je zameril, da se je omožila z grofom Lonyayem. Naš cesar pa še je vedno velik zaščitnik Šefanije.

Ruski car je nameraval to jesen obiskati italijanskega kralja. Ker pa je vlada premehko postopala proti socializmu, ki so pretili vpričo ruskega carja uprizoriti politične nereda, je nenadoma odpovedal svoj obisk. Italijanske kroge je odpoved zelo neprijetno dirnila. Z ruskim carjem se ni šalit.

Italijanski kralj in kraljica sta pretekli dni obiskala Francosko in se mudila v prestolnem mestu Parizu. Francosko ljudstvo ju je navdušeno pozdravljalo. Obisk bo brezdvomno zelo utrdil prijateljske razmere med Francijo in Italijo.

Dopisi.

Sv. Lenart v Slov. gor. (V slovo.) Dne 20. t. mes. zadela je šentlenartske Slovence velika izguba. Naš vrli in mnogozaslužni kaplan, č. gosp. Maks Ocvirk, nas je moral zapustiti ter nastopiti službo duhovnika pri Sv. Lovrencu v Slov. gor. Bil je blag, miren in ljubezniv značaj ter goreč narodnjak. Kaj je ta gospod vse storil, da zbudi šentlenartske Slovence k narodni zavednosti, se more pač težko izraziti. Njegovo delovanje je bilo vsestransko. On je oživel tukajšnje »bralno društvo« ter ustanovil tamburaški in pevski zbor. Č. g. Ocvirk pa je imel za taka podjetja poseben dar. Ni zatoreč čudo, da so tukajšnji nemčurji, ki so nezvesti veri in svoji slovenski materi, č. g. Ocvirka zavoljo njegovega narodnega delovanja silno sovražili ter ga pri vsaki priliki z blatnimi dopisi po nemških časnikih obrekovali. Še celo zadnje dni njegovega bivanja pri Sv. Lenartu, ko je že imel svoj odlok v rokah, ni mirovala njihova obrekovalna strast. Sv. lenartski nemčurji kar vriskajo od veselja, da nas mora č. g. Ocvirk zapustiti. Pa prezgodaj, vi reveži! Iz semena narodne zavednosti, katero je pri nas č. g. Ocvirk zasejal, je vzrastlo že močno drevo. To seme je padlo na plodovitna tla. Č. g. kaplan, vaš trud ni bil zaman. Naša skrb bode, da bodete vi, č. g. kaplan, ponosni na šentlenartske Slovence. Krasne pesmice, katere ste nas Vi naučili, in milozvoneči glasovi tamburic, se bodo tudi naprej po Vašem odhodu v šentlenartskem trgu in okolici razlagali. Prišežemo pa Vam že danes, da bomo vedno hodili po isti poti k narodnemu cilju, katerega ste nam Vi pokazali. Prišežemo pa tudi Vam, šentlenartski nemčurji, da se Vam ne bomo nikoli v d a l i, temveč se tako dolgo z Vami brezobzirno bojevali, dokler ne bode popolna zmaga na naši strani!

Sv. Jurij ob juž. žel. (Naš razmere.) Prelepi naš šentjurski kraj, kjer si domovje zvestega Slovence, da bi se še ohranil v šentjurju tisoč in tisoč let vrli slovenski rod! To je naše geslo in to je znamenje, da mi št. Jurčanje nismo nazadnjaki, akoravno počasi napredujemo. Imamo že razna koristna društva, kakor: »Kmetijsko društvo«, ki prav dobro napreduje, čeravno je nekaterim tržanom trn v peti, nadalje je »Katol. bralno društvo«, ki je tudi v dobrem cvitu, razni pevski zbori, tamburaški zbor ter dve prostovoljni gasilni društvi, eno v Kranjčici, drugo šentjursko. O slednjem, dragi bralec, hočem spregovoriti nekoliko besedic. Vrla požarna bramba šentjurska je pač resnično pohvale vredna, ker tako izvrstno napreduje v seda-